

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 115/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 15 grudnia 2021 roku w sprawie II K 445/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	P. M. (1)	Przebieg Inkryminowanego zajścia	Płyta CD	k 164
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	Płyta CD	Przedmiotowe zajście zostało nagrane przez oskarżonego telefonem komórkowym. Treść nagrania nie była przez strony kwestionowana.	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, iż	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, a także polegający na uznaniu za wiarygodny dowód rzeczowy w postaci koszuli z długim rękawem oraz nieustaleniu, że pokrzywdzony w trakcie postępowania wyjaśniającego składał fałszywe zeznania i fabrykował dowody.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Materiał dowodowy - jak słusznie zauważył sąd merytoryczny - prezentuje odmienne wersje przebiegu inkryminowanego zdarzenia. Sąd rejonowy zebrał dowody w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i nałzyce je ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w zakresie czynu z art. 222 § 1 kk. Sąd ten ustosunkował się do istotnych dowodów</p>			

w sprawie, mając w polu widzenia określone między nimi rozbieżności i stanowisku swemu dał wyraz w zasługującym na aprobatę uzasadnieniu.

Sąd odwoławczy nie podzielił tezy oskarżonego, iż „żaden z przesłuchanych świadków nie potwierdził, aby widział by oskarżony dopuścić się zarzucanych mu czynów”.

Inkryminowane zajście odbyło się w zamkniętym pomieszczeniu urzędu gminy pomiędzy dwoma osobami; jednak wbrew twierdzeniom skarżącego J. R. jest bezpośrednim uczestnikiem tego zajścia jako jedna z tych osób i jego zeznania inicjują skutecznie sprawstwo oskarżonego.

W konsekwencji uzupełnienia materiału dowodowego dokonanego przez sąd II instancji, rekonstrukcja przedmiotowego czynu mogła być zweryfikowana na

rozprawie apelacyjnej, bowiem zajęcie to telefonem komórkowym nagrał oskarżony i ujawnił je w procesie dopiero w tej fazie postępowania. Nagranie nie było kwestionowane przez żadną ze stron.

Oskarżony eksponuje z tego nagrania tylko okoliczności dla siebie korzystne związane z wypowiedziami wójta. Pomija szereg czynników obciążających – mających odzwierciedlenie w relacjach pokrzywdzonego – potwierdzających jego sprawstwo w zakresie naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza publicznego. Został on przyjęty jako petent przez wójta i rozmowa początkowo przebiegała merytorycznie; wójt poprosił do pomocy w wyjaśnieniu tej sprawy kierowniczkę (...). P. M. (1) stawał się jednak coraz bardziej niecierpliwy i okazywał niezadowolenie z przebiegu wizyty. W pewnym momencie stał się agresywny

słownie i wulgarny.
Niestety wójt
zamiast zakończyć
wówczas to
spotkanie, zaczął
używać argumentów
godzących w
godność interesanta.
W pewnym
momencie nagranie
ma kilkusekundowe
zakłócenia. I to
wówczas zdaniem
sądu odwoławczego
doszło do naruszenia
nietykalności
cielesnej wójta.
Wskazują na to
następujące
okoliczności:

- przyczyną
zakłócenia nagrania
mógł być
bezpośredni
aktywny kontakt
pomiędzy stronami
utrudniający
nagrywanie. Według
wersji oskarżonego
do takiej styczności
nie doszło i nie
byłoby powodów
do zakłóceń, skoro
nagrywałby cały czas
spotkanie w takich
samyh warunkach;

- po tych
zakłóceniach wójt
zaczął mówić do
oskarżonego o
możliwym
uderzeniu go
(wcześniej takich
kwestii nie
wypowiadał).
Musiało więc
wówczas nastąpić
coś, co zmieniło

treść wypowiedzi wójta nastawionych na wyrażoną obawę przed rękoczynami ze strony oskarżonego.

Wyjaśnienia oskarżonego takiej przyczyny nie podają. Wynika ona z zeznań pokrzywdzonego wskakującego, iż został wtedy złapany przez niezadowolonego petenta rękoma za klapy marynarki i koszulę i pchnięty łokciem;

- po tym jak został puszczony, wójt natychmiast zakończył wizytę oskarżonego, otworzył drzwi do sekretariatu i przekazał obecnym tam pracownikom, iż został przez oskarżonego uderzony oraz nakazał oskarżonemu opuszczenie urzędu pod rygorem wezwania policji.

Relacje pokrzywdzonego znajdują wsparcie w zeznaniach pracowników urzędu K. K. i M. W..

Pokrzywdzony o tym zajściu zawiadomił policję i wskazał, jak do niego doszło. Podał więc to

zgłoszenie weryfikacji procesowej. Gdyby miał „fabrykować” dowód w postaci rozdarcia koszuli, z pewnością okazałby ją podczas pierwszej wizyty na posterunku w dniu zdarzenia. Oględziny dowodowej koszuli wskazują, iż jest rozdarta w okolicy klatki piersiowej wzdłuż guzików. Rozdarcie zakrywa część koszuli, która zachodzi na guziki. W tym dniu oskarżony miał na sobie marynarkę. Nadaje to wiarę jego twierdzeniom, iż uszkodzenie zauważył dopiero po powrocie w dniu zdarzenia do domu (po wizycie na posterunku), gdy przebierając się i zdejmując (rozpinając) koszulę zobaczył dopiero wtedy, iż jest rozdarta. Koszula ta została okazana K. K. i M. W. na rozprawie głównej w dniu 2 grudnia 2021 roku. W postępowaniu przygotowawczym M. W. podała, iż wójt tego dnia miał na sobie koszulę biało-niebieską (co odpowiada kolorom dowodowej koszuli). Na rozprawie stwierdziła, że

koszula była raczej ciemniejsza i miała kropeczki (K. K. nie była w stanie rozpoznać tej koszuli). Wójt skarżył się M. W., iż w trakcie tego zajścia sprawca rozerwał mu koszule, co zobaczył dopiero w domu. Koszula wójt była tego dnia założona pod marynarkę. Strój ten niczym się wtedy nie wyróżniał. Okoliczności tego zdarzenia nie powodowały koncentracji uwagi świadków na tym elemencie ubioru pokrzywdzonego. Dlatego nie może dziwić, iż po kilku miesiącach pracownicy nie indywidualizują tej koszuli, co oznacza też, iż nie są świadkami „nastawionymi” przez pokrzywdzonego. Skarżący popada w sprzeczność, czyniąc pokrzywdzonemu zarzut „sfabrykowania” tego dowodu, a jednocześnie zakładając, iż pokrzywdzony dla celów dowodowych podarł inną koszulę, niż tę, którą miał ją na sobie w dniu zdarzenia.

Wskazane w apelacji oskarżonego sprzeczności pomiędzy zeznaniami policjanta P. C. a J. R. dotyczą okoliczności drugorzędnych. Dodatkowo skarżący nadinterpretuje relacje funkcjonariusza policji, który w istocie zeznał, iż J. R.: „... nie był do końca zdecydowany” złożyć zawiadomienie o przedstępstwie, „próbował dzwonić do pań z opieki społecznej, które rzekomo widziały to zajście, aby ustalić jakiś świadków. Ale nie udało mu się połączyć telefonicznie. Chciał się też kontaktować ze swoim prawnikiem, ale nie pamiętam czy rzeczywiście się kontaktował.” (k 89). Zeznania te wskazują, iż pokrzywdzony w dniu zdarzenia nie był jeszcze zdeterminowany co do dalszych kroków pranych wobec oskarżonego, jednakże w komisariacie uzyskał pouczenie o możliwości późniejszego

złożenia
zawiadomienia o
przestępstwie. Ten
brak zdecydowania
pokrzywdzony mógł
później tłumaczyć
subiektywnie
różnymi
argumentami,
jednakże nie
podważa to jego
relacji odnośnie
przebiegu czynności
sprawczych, co do
których był
konsekwentny i
stanowczy. Nie miał
również powodów,
aby bezpodstawnie
pomawiać właśnie
oskarżonego, czy
zaraz po jego wizycie
rozpowiadać, że
został przez niego
uderzony,
poszarpany, skoro
nie miał jeszcze
ugruntowanego
pomysłu, jak na
tę sytuację prawnie
zareagować. Także
zeznania K. K. i M.
W. nie wskazują, aby
stronniczo popierały
wersję ich
pracodawcy;
przedstawiają to, co
mogły zauważyć lub
usłyszeć w ramach
przedmiotowego
zdarzenia, nie
mnożąc okoliczności
niekorzystnych dla
oskarżonego.

Odwołujący się w
apelacji odnosi się
do cytatów z
(nagranych)
wypowiedzi wójta,

co do których oświadczał on w czasie składania zeznań, że ich nie pamięta.

Odsłuchanie przedmiotowego nagrania wskazuje, iż ewidentne nasilenie emocji stron spotkania nastąpiło po wulgarnej kwestii oskarżonego, co sprowokowało wójta do nieprofesjonalnych odpowiedzi po adresem rozmówcy, a to z kolei doprowadziło do zastosowania opisanej wyżej przemocy przez petenta wobec pokrzywdzonego. Skarżący eksponuje te elementy stanu faktycznego, których nie odtworzył w swoich relacjach J. R., próbując osłabić jego wiarygodność, natomiast pomija te okoliczności, które mogą potwierdzać wersję pokrzywdzonego odnoszącą się do naruszenia jego nietykalności cielesnej przez sprawcę. Przebieg zdarzenia dało się uzupełnić po odsłuchaniu nagrania w zakresie dotyczącym treści konwersacji obu

osób, jednak nie podważyło ona, a wręcz pośrednio potwierdziła trafność postawionego sprawy zarzutu z art. 222 § 1 kk.

Błędne ustalenia faktyczne są konsekwencją wadliwych wniosków wywiedzionych z właściwie ocenionych dowodów lub pominięcia wynikających z tych dowodów okoliczności. Aby wykazać błąd ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny i interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia. Konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie dokonano, choć z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynika, bądź wykazanie, że tok

rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawami logiki czy z zasadami wiedzy. Zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku analiza tego materiału dowodowego w odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu czynu, zasługuje na uwzględnienie, pozwala na uznanie, że sąd ten prawidłowo ustalił sprawstwo oskarżonego w zakresie czynności sprawczych z art. 222 § 1 kk. Analizy te podlegały z tego punktu widzenia uzupełnieniu przez sąd odwoławczy. Apelacja skarżącego podważa stanowisko sądu przede wszystkim z pozycji stanowiska oskarżonego negującego sprawstwo oraz własnych subiektywnych ocen wymowy przeprowadzonych na rozprawie dowodów, przy wybiórczym i subiektywnym

ujęciu ich zakresu, charakteru i treści.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, lub umorzenie postępowania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd II instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 § 2 kpk. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie winien ten materiał		

uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza, że w sprawie niniejszej nie występowały ograniczenia z art. 454 kpk do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 § 2 kpk oraz treść art. 167 kpk, regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylenie wyroku sądu meriti w oparciu o przesłankę z art. 437 § 2 kpk powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia.

Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne odnośnie przedmiotowego czynu w zakresie art. 222 § 1 kk znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uchylenia wyroku i

przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Brak podstaw prawnych do uwzględnienia wniosków w ramach podniesionych przez skarżącego zarzutów. Argumenty wywiedzione w apelacji P. M. (1) nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego, albo uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania, bowiem nie pozwala na to ocena istotnych w sprawie dowodów. Weryfikacja materiału dowodowego w instancji odwoławczego doprowadziła jedynie do ograniczenia sprawstwa oskarżonego, poprzez wyeliminowanie spowodowania jego skutków z art. 157 § 2 kk i przyjęcie, że przedmiotowy czyn wyczerpał dyspozycję art. 222 § 1 kk, a także złagodzenia kary.

3.2.

Niewspółmiernie niski wymiar kary

zasadny

	<p>orzeczonej wobec oskarżonego w stosunku do bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości i niebezpieczeństwa społecznego czynu, którego oskarżony się dopuścił.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ustawodawca zastrzegł, że sąd wymierzając karę musi uwzględnić stopień winy sprawcy. Przy ocenie stopnia winy uwzględnia się przede wszystkim rodzaj zamiaru sprawcy. W przypadku oskarżonego mamy do czynienia z zamiarem nagłym, działaniem w sposób nieprzemyślany. Spontaniczność działania i zaistnienie w określonej chwili i miejscu silnych emocji, może wiązać się z zakłóceniem kontrolnym działania intelektu. W takim przypadku reakcja karna powinna być wobec tego odpowiednio łagodniejsza. Przesłanki, zarówno</p>			

podmiotowe jak i przedmiotowe, w szczególności zaś tło i powody zajścia, pobudki działania sprawcy, jego stosunek do pokrzywdzonego przed popełnieniem przestępstwa, osobowość i charakter sprawcy, jego dotychczasowy tryb życia, sposób działania, zachowanie się pokrzywdzonego zmniejszają stopień zawinienia, jednakże czynu tego nie usprawiedliwiają.

Przemoc wobec funkcjonariusza publicznego musi być potępiona, Niedopuszczalne jest jednak wymierzenie sprawcy kary, która przekraczałaby ten stopień. Stan emocjonalny oskarżonego w chwili czynu powodował, że miał w istocie zmniejszone zdolności odbioru bodźców i informacji oraz przeprowadzenia ich analizy.

Wymierzając karę, sąd jest zobowiązany również do obowiązkowego uwzględnienia społecznej szkodliwości czynu.

związanej z wagą naruszonego dobra prawnego. Zgodnie z przepisem art. 115 § 2 kk, przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Oskarżony niewątpliwie naruszył godność i nietykalność cielesną pokrzywdzonego, jednak działał z zamiarem nagłym i nieprzemysłanym, w warunkach wzmożenia emocyjnego wynikającego z poczucia nierównego traktowania jego żony przez urząd gminy. Zakres przemocy był karygodny, jednakże nie nasilony. Po ustaniu wybuchu emocji oskarżony

wyszedł z gabinetu wójta.

Celem reakcji karnej jest zapobieganie przestępstwom. Cel ten konkretyzuje się w postaci prewencji generalnej i prewencji indywidualnej. W ten sposób kara wpływa na kształtowanie postaw moralnych nie tylko samego sprawcy, który został odpowiednio ukarany, ale również na inne osoby, które dzięki świadomości zagrożenia karą za określone zachowanie, będą przestrzegać porządku prawnego. Prewencja indywidualna wiąże się z odpowiednim oddziaływaniem na sprawcę przestępstwa. Sprowadza się ona do zapobiegnięcia ponownemu popełnieniu przestępstwa przez konkretnego sprawcę, poprzez dobranie i zastosowanie odpowiedniej reakcji karnej. Oskarżony nie był dotychczas karany. Niekarałość sprawcy stanowi zawsze okoliczność łagodzącą – świadczy bowiem

pozytywnie o
dotychczasowym
życiu oskarżonego,
zwłaszcza, iż w
kontekście osoby
w średnim wieku,
która przez
kilkanaście lat
dorosłego życia
przestrzegała
porządku prawnego.
Oskarżony ma stałe
miejsce
zamieszkania, jest
żonaty i posiada
troje dzieci. Z
danych
osobopoznawczych
wynika, iż prowadzi
on ustabilizowane
życie, co wskazuje,
że czyn ten
był incydem w
jej dotychczasowym
zachowaniu. Czyn
ten był
uwarunkowany
sytuacyjnie i
emocjonalnie oraz
ma charakter
incydentalny.

Czyn ten ma
znaczną szkodliwość
społeczną. Względny
prewencji
indywidualnej i
generalnej z uwagi
na osobę sprawcy
nie wymagają jednak
dla osiągnięcia celów
kary wymierzenia
oskarżonemu
najsurowszego
rodzaju kary -
kary pozbawienia
wolności, nawet z
warunkowym

zawieszeniem jej wykonania.

Dlatego w miejsce rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku w punktach 1, 2, 3, 4,, ograniczając zakres przedmiotowego czynu do art. 222 § 1 kk sąd odwoławczy na tej podstawie wymierzył oskarżonemu 100 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Kara ta jest dostawiana do wagi czynu, sylwetki sprawcy, jego sytuacji rodzinnej i majątkowej.

Ponadto także zasądzone od niego koszty procesu będą miały walor wychowawczy i zapobiegawczy. Z uwagi na dotychczasowe życie i okoliczności tego czynu, P. M. (1) nie wymaga dla utrwalenia postaw w kierunku przestrzegania społecznie akceptowanych norm postępowania, większej represyjności reakcji karnej, ale przede wszystkim

oddziaływania
wychowawczego.

W tym celu,
oraz aby
pokrzywdzonemu
zrekompensować
straty materialne w
tytułu uszkodzonej
koszuli oraz
doznanej krzywdy ,
wynikającej z
naruszenia
nietykalności
cielesnej i godności,
sąd odwoławczy
orzekł na podstawie
art. 46 § 2 kk
od sprawcy na rzecz
pokrzywdzonego
nawiązkę w kwocie
1000 złotych. Na
podstawie art. 46
§ 2 kk zamiast
obowiązku
określonego w art.
46 § 1 kk
sąd może orzec
nawiązkę na rzecz
pokrzywdzonego.
Nawiązka orzekana
na podstawie art.
46 § 2 kk
zamiast obowiązku
naprawienia szkody
jest konstrukcją,
która ma być
wykorzystywana,
gdy orzeczenie
obowiązku
naprawienia szkody
jest znacznie
utrudnione, a
dokładne jej
ustalenie
wymagałoby
dalszego
postępowania
dowodowego. Ten
ekwiwalent ułatwia

<p>uzyskanie przez pokrzywdzonego zaspokojenia roszczeń cywilnoprawnych wynikających z popełnionego przestępstwa, a z drugiej strony oddziałuje także wychowawczo i zapobiegawczo na sprawcę.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych o wartości 10 złotych każda.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia wniosku, co sąd odwoławczy podnosił we wcześniejszych</p>		

częściach uzasadnienia.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	<p>Podkreślić należy, że udowodnienie zachodzi wówczas, gdy w świetle przeprowadzonych dowodów fakt przeciwny dowodzeniu jest niemożliwy lub wysoce nieprawdopodobny. Wymóg udowodnienia należy odnosić tylko do ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, ponieważ on sam korzysta z domniemania niewinności (art. 5 § 1 kpk), a nie dające się usunąć wątpliwości tłumaczy się na jego korzyść (art. 5 § 2 kpk). Najmniejsze wątpliwości powodują, iż dany fakt nie może być uznany za udowodniony, a więc nie stanowi ustalenia faktycznego, które może być podstawą rozstrzygnięcia. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są</p>	

ustawowo
zobligowane do
ukształtowania
przekonania dopiero
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów
ocenianych według
zasad prawidłowego
rozumowania z
pełnym
wykorzystaniem
dostępnej wiedzy
i doświadczenia
życiowego (art. 7
kpk).

Celem procesu
karnego jest nie
tylko dążenie do
wykrycia i
pociągnięcia do
odpowiedzialności
karnej sprawcy
przestępstwa, ale
również troska o to,
aby osoba niewinna
nie poniosła tej
odpowiedzialności.

W tym zakresie
sąd odwoławczy
uznał, iż brak
jest wystarczających
podstaw
faktycznych, aby
oskarżonemu
przypisać, iż czynem
tym spowodował
u pokrzywdzonego
krwiaka
podskórnego okolicy
ramienia lewego,
który wywołał
rozstrój zdrowia i
naruszenie
czynności narządu
ciała J. R. na czas

krótszy od 7 dni (art. 157 § 2 kk).

J. R. składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa (19 maja 2021 roku) podał, iż oskarżony „złapał go za koszulę i klapy marynarki i popchnął go prawym łokciem w klatkę piersiową” (k 3). Nie mówił o żadnych objawach bólowych, czy zasinieniach.

W dniu 23 czerwca 2021 roku zeznał, iż po zdarzeniu dwa dni później – 20 maja 2021 roku w trakcie kąpieli zauważył na ramieniu lewym siniaka (nie pamięta aby po zdarzeniu z panem M. doznał innych urazów). Wcześniej będąc na komisariacie nie zauważył tego uszkodzenia. Uznał, że musiało ono powstać w wyniku zajścia. 22 maja 2021 roku udał się na umówioną wizytę u lekarza, który wydal mu obdukcję.

Z opinii prywatnej z dnia 22 maja 2021 roku wynika, iż pacjent doznał bolesności uciskowej i zasinienia okolicy ramienia lewego

(uszkodzenia powłok skórnych z ograniczeniem ruchowym na czas powyżej 7 dni - k 50). Choć opinia prywatna stanowi dowód, to jednak na jej podstawie organ procesowy nie może czynić ustaleń faktycznych w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych. Treść tej opinii dała natomiast asumpt do powołania ekspertyzy procesowej w postępowaniu przygotowawczym.

Z opinii procesowej Instytutu (...) w L. (k 52) wynika, iż w dniu 18 maja 2021 roku J. R. doznał krwaka podskórnego okolicy ramienia lewego, co spowodowało jego rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na czas krótszy od 7 dni (brak jest skutków z art. 157 § 1 kk). Krwiak mógł powstać w następstwie ataków rękami i łokciem.

Na rozprawie głównej pokrzywdzony stwierdził, iż oskarżony doskoczył do niego, złapał

rękoma za klapy marynarki i koszulę. Popchnął go prawym łokciem i generalnie było takie szarpanie (k 78).

Z relacji J. R. nie wynika mechanizm doznania w trakcie inkryminowanego zajścia krwiaka podskórnego okolicy ramienia lewego. Określa jedynie uderzenie łokciem w klatkę piersiową, jednakże nie wspomina o takim cisie w lewe ramię. O „szarpaniu” zeznał dopiero w trakcie rozprawy głównej, ale i wtedy nie uszczegółowił, aby w jego trakcie odczuł uderzenie w lewe ramię. Zaistnienie zasinienia w tym miejscu stwierdził dopiero po dwóch dniach; nie podawał, aby wcześniej w tym miejscu odczuwał skutki bólowe. Wiąże je z subiektywnie z inkryminowanym zajściem, jednak obiektywnie nie był w stanie wskazać w jakich okolicznościach, po jakich czynnościach sprawczych ono mogło powstać. W konsekwencji brak jest pewnego dowodu, iż te obrażenia powstały

w czasie przedmiotowego zajścia i spowodował je oskarżony. Skutkowało to wyeliminowaniem przez sąd odwoławczy z przypisanego P. M. (1) czynu fragmentu: „w wyniku czego doznał on krwiaka podskórnego okolicy ramienia lewego, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na czas krótszy od 7 dni” i przyjęcie, że czyn ten wyczerpuje tylko dyspozycję art., 222 § 1 kk.

Zdaniem sądu odwoławczego oskarżonemu nie udowodniono spowodowania takich skutków przedmiotowego czynu. W tym przypadku wyjaśnienia oskarżonego, negującego tezy aktu oskarżenia nie zostały „obalone”. Udowodnienie winy oskarżonego musi być całkowite, pewne i wolne od wątpliwości, a w sprawie brak jest przekonujących dowodów, które determinowałyby sprawstwo

	oskarżonego także w tym zakresie.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Przepis art. 440 kpk znajduje zastosowanie, jeżeli zaskarżone orzeczenie lub zawarte w nim rozstrzygnięcie jest rażąco niesprawiedliwe, a zatem gdy dotknięte jest, niepodniesionymi w zwykłym środku odwoławczym, uchybieniami mieszczącymi się w każdej z tak zwanych względnych przyczyn odwoławczych, o ile ich waga i charakter jest taki, że czyni orzeczenie niesprawiedliwym i to w stopniu rażącym. O rażącej niesprawiedliwości orzeczenia sądu I instancji, można w szczególności mówić wtedy, gdy nie objęte zarzutami apelacyjnymi uchybienia w sposób znaczący mogą stanowić o naruszeniu przez orzeczenie zasady prawdy materialnej i sprawiedliwości represji.		

<p>Niewątpliwie z taką sytuacją mamy do czynienia w sprawie, w której skazano sprawcę w kumulatywnej kwalifikacji za czyn zabroniony, którego znamion nie wypełnił.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wina i sprawstwo w zakresie czynu wyczerpującego dyspozycję art. 222 § 1 kk.</p> <p>Orzeczenie o zwrocie pokrzywdzonemu dowodu rzeczowego.</p> <p>Orzeczenie od oskarżonego o wydatków za postępowanie przed sądem I instancji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do</p>		

korekty wyroku w tych częściach.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>Wylimitowanie z przypisanego P. M. (2) czynu fragmentu: „w wyniku czego doznał on krwaka podskórnego okolicy ramienia lewego, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na czas krótszy od 7 dni” i przyjęcie, że czyn ten wyczerpuje tylko dyspozycję art., 222 § 1 kk.</p> <p>W miejsce kary pozbawienia wolności i rozstrzygnięć z tym związanych zawartych w punktach 1, 2, 3, 4 wymierzenie oskarżonemu kary 100 stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.</p> <p>Na podstawie art. 46 § 2 kk orzeczenie</p>		

od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiązki w kwocie 1000 złotych.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Powody zmian są wskazane we wcześniejszych częściach uzasadnienia.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3	Od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa		

	<p>oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego (art. 627 kpk).</p> <p>Oskarżyciel posiłkowy może dochodzić zasądzenia jedynie swoich uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego pełnomocnika (art. 616 § 1 pkt 2 kpk).</p> <p>Oplaty stanowiące podstawę zasądzenia kosztów zastępstwa prawnego i kosztów radcy prawnego należało ustalić przed sądem okręgowym jako drugą instancją w wysokości 1008 zł. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (840 złotych + 20% za dodatkowy termin rozprawy).</p>	
4	<p>Sąd II instancji zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 złotych opłaty za obie instancje i 20 złotych tytułem zwrotu wydatków za postępowanie odwoławcze, nie znajdując podstaw do zwolnienia od nich oskarżonego.</p>	

7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana